

Є. А. НОВІКОВ,
молодший науковий співробітник НДІ правового забезпечення інноваційного розвитку
НАПрН України

МЕРЕЖА ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ТЕХНОЛОГІЧНУ БЕЗПЕКУ (ОСНОВНІ АСПЕКТИ)

Політика держави в сфері національної безпеки базується на національних ідеалах й інтересах, вітчизняному та зарубіжному досвіді. Національна безпека будь-якої держави, зокрема й України, потребує проведення комплексу заходів, спрямованих на забезпечення захищеності важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави. Одним із основних критеріїв належного функціонування системи технологічної безпеки є трансфер технологій.

Ключові слова: мережа трансферу технологій, трансфер технологій, технологічна безпека.

Постановка проблеми. На сьогоднішній день ключовим елементом розвитку національної економіки України є технологічна безпека. Що ж саме слід розуміти під поняттям технологічна безпека? Це такий стан науково-технологічного та виробничого потенціалу держави, який дає змогу забезпечити належне функціонування національної економіки, достатнє для досягнення та підтримки конкурентоздатності вітчизняної продукції, а також гарантування державної незалежності за рахунок власних інтелектуальних і технологічних ресурсів [1].

Мета даної роботи – загальне дослідження і аналіз існуючих мереж трансферу технологій як важливого елемента технологічної безпеки країни.

Аналіз останніх досліджень. Питанням створення й функціонування мережі трансферу технологій присвячені наукові дослідження таких вітчизняних правників, як В. С. Лисенко, С. О. Єгоров, В. Я. Козаченко, Р. В. Ободець, Я. В. Заїка та ін. Разом з тим в їх дослідженнях не піднімається, а відповідно потребує проведення додаткового наукового дослідження проблема розвитку мережі трансферу технологій в контексті забезпечення технологічної безпеки України.

Виклад основного матеріалу. Політика держави в сфері національної безпеки базується на національних ідеалах й інтересах, вітчизняному та зарубіжному досвіді, зобов'язаннях України, які вона добровільно взяла на себе в рамках інтеграції до європейських і міжнародних політичних і економічних структур, а також враховує ті виклики, які постали перед нею [2]. Національна безпека будь-якої держави, зокрема й України, потребує проведення комплексу заходів, спрямованих на забезпечення захищеності важливих

інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, завдяки чому досягається сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у найважливіших сферах суспільного життя. У сучасних умовах серед загроз національним інтересам і національній безпеці дедалі більшого значення набувають загрози в економічній та науково-технологічних сферах, що полягають, зокрема, у зниженні інвестиційної та інноваційної активності і науково-технічного та технологічного потенціалу, скорочення досліджень на стратегічно важливих напрямках інноваційного розвитку; наростаючому науково-технологічному відставанні України від розвинутих країн; неефективності державної інноваційної політики, механізмів стимулювання інноваційної діяльності; низькій конкурентоспроможності продукції (ст. 7 Закону України «Про основи національної безпеки України») [3]. Слід зазначити, що акцентування уваги на забезпеченні технологічної безпеки, як складової національної безпеки, можна зустріти не лише у вітчизняних концептуальних політико-правових документах, але й провідних держав світу, зокрема США. Так, у Стратегії національної безпеки США (2015 р.) акцент зроблено на тому факті, що модель американського лідерства заснована на економічних і технологічних перевагах, сильній, інноваційній і зростаючій економіці [4]. Аналогічний підхід нормативно закріплений також в Європейському Союзі, а також в державах, що входять до його складу [5].

У структурі державної політики забезпечення національної безпеки, а також процесу прийняття рішень особливе місце і значення набувають концеп-

туальні правові та політичні документи, найважливішими з яких прийнято вважати Концепцію національної безпеки або рівнозначний їй за своїми функціями документ, який може мати відповідно до специфіки національної нормотворчої техніки іншу назву (доктрина, стратегія, політичний документ тощо). Положення Концепції виступають відправною точкою для формування і наступного здійснення єдиної державної політики реалізації й захисту національних інтересів, розробки більш вузьких за змістом концепцій і доктрин держави щодо забезпечення національної безпеки у військовій, економічній, науково-технічній, соціальній, інформаційній та інших сферах [6, с. 80].

Забезпечення державою технологічної безпеки сприяє збереженню необхідного рівня вітчизняного науково-технічного та виробничого потенціалу навіть у випадку погіршення внутрішніх і зовнішніх умов розвитку країни або збереженні на тих же позиціях. Технічний прогрес, який включає в себе, крім нових методів виробництва, ще й нові форми управління й організації виробництва, є найважливішим чинником, що впливає на підвищення продуктивності праці. Технології є одним із основних чинників, які зумовлюють здатність економіки до зростання. Надзвичайно важливим завданням стратегії економічного розвитку і, зокрема, промислової політики є структурна побудова економіки, яка повинна враховувати необхідність технологічних зрушень та модернізації промисловості. При цьому рівень технологій повинен відповідати світовим стандартам. Необхідні для розвитку новітніх технологій інвестиційні ресурси можна отримати за рахунок нарощування експортного потенціалу. Державна політика кожної країни повинна сприяти безперешкодному імпорту необхідних матеріалів та новітніх технологій із західних країн і водночас забезпечувати контроль за технологіями, які постачаються та не допускати, щоб вони завдали шкоди власному економічному, технологічному чи військовому потенціалу. Нині особливо актуальною стала необхідність формування і реалізації державної технологічної політики як довгострокового стратегічного курсу держави, спрямованого на ефективне використання науково-технічного потенціалу і перетворення України в технологічно орієнтовану державу з високим рівнем розвитку національних галузей.

Загалом на сьогоднішній день головними загрозами науково-технологічній безпеці України вважається:

- неефективність державної інноваційної політики, механізмів стимулювання інноваційної діяльності;
- недосконалість механізмів захисту прав інтелектуальної власності;

- відсутність у виробничій сфері власних обігових коштів та інвестицій для оновлення технологічного обладнання. В Україні понад 70% наукового обладнання є застарілим і лише близько 1,5% відповідає світовим стандартам;

- висока частка низькотехнологічної продукції, енерго-, матеріаломістких та екологічно небезпечних галузей виробництва;

- низька конкурентоспроможність продукції;

- домінування в експорті продукції невисокого ступеня технологічної переробки. Частка металургійної та мінерально-хімічної продукції в загальному експорті продукції перевищує 50%, тоді як частка середньо- і високотехнологічної продукції становить менше 10%;

- суттєве недофінансування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт. На такі види робіт в Україні з державного бюджету щорічно виділяється не більше 1% ВВП;

- зниження внутрішнього попиту на підготовку науково-технічних кадрів для наукових, конструкторських, технологічних установ;

- низький рівень оплати науково-технічної праці, падіння її престижу;

- концентрація в державі екологічно небезпечного виробництва;

- тінізація значної частини національної економіки;

- вплив коштів за кордон тощо [3].

Необхідно зазначити, що одним з основних критеріїв належного функціонування системи технологічної безпеки є трансфер технології. З економічної точки зору трансфер технологій являє собою взаємовигідний обмін знаннями і технологіями між наукою та приватним сектором, заснований на передачі прав інтелектуальної власності і процесах комерціалізації. У вузькому розумінні трансфер технології полягає в передачі нових технологій, ноу-хау, технологічного обладнання та науково-технічних знань від власника до замовника. У широкому – трансфер технології означає взаємодію між двома або більше партнерами, де хоча б один із них передає свою технологію через ноу-хау, патенти і технічне сприяння іншому партнерові, який бажає впровадити й використовувати цю технологію для конкретної мети [7]. У Законі України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» визначення трансферу технології є більш обмеженим порівняно з наведеним, зокрема трансфер технології – передача технології, що оформляється шляхом укладення двостороннього або багатостороннього договору між фізичними та/або юридичними особами, яким установлюються, змінюються або припиняються майнові права

і обов'язки щодо технології та/або її складових [8]. Визначення в Законі значно обмежує трактування усієї сутності трансферу технологій і ускладнює передачу немайнових прав на об'єкти інтелектуальної власності, наприклад, використання в інноваційних процесах ноу-хау, навичок і знань.

Процеси, що супроводжують трансфер технології, можуть загрожувати національній економічній безпеці, а особливо її технологічній складовій. Основними недоліками сучасної технологічної безпеки України полягає в значному технологічному розриві між тими, хто створює технологію, та тими, кому вона необхідна для використання. До того ж сучасні реалії полягають у тому, що вітчизняні виробники надають перевагу вітчизняним технологіям. На даний момент головними шляхами вирішення нагальних проблем є переорієнтація вітчизняного виробника або учасника трансферу технології на вітчизняний ринок, зменшення долі закордонних технологій при можливості удосконалити або розвинути наявні технології. Не є винятком і забезпечення технологічної безпеки експортній орієнтованості економіки та зосередження на виробництві проміжної продукції.

Прикладом функціонування розумної системи технологічної безпеки служать високорозвинуті технологічні країни, які намагаються обмежувати доступ до технологій, які можуть загрожувати національній безпеці країни. Основними інструментами обмеження таких технологій, як правило, вважаються механізми контролю за трансферами. Яскравим прикладом такого контролю є обмеження на експорт технологій, які підпадають під категорію технологій подвійного призначення. В таких випадках контроль здійснюється безпосередньо з боку уповноважених державних органів та ліцензування.

Один із основних чинників, який загрожує технологічній безпеці, – це недосконалість механізму контролю за трансфером технології, що призводить до відтоку технологій за кордон без належного моніторингу, що, в свою чергу, може загрожувати безпеці країни. Для запобігання можливим загрозам та удосконаленню механізму трансферу технологій розвинені країни створюють спеціальні установи, такі як мережі трансферу технологій. Створення мереж відбувається шляхом організування науково-виробничих і дослідницьких об'єднань та центрів, які мають можливість надавати послуги у сфері трансферу технологій. Як правило, основні послуги цих мереж полягають у посередництві, створенні технологій на замовлення, налагодженні контактів між суб'єктами трансферу, збиранні інформації та створенні баз даних про попит і пропозицію на передачу технологій, охорона інтелектуальних прав і комерціалізація результатів наукових досліджень та розробок [9].

Найбільш яскравим прикладом такої мережі виступає Європейська мережа підприємств (Enterprise Europe Network, ENN), що складається на даний момент з 250 регіональних консорціумів, серед яких центри трансферу та бізнес-інноваційні центри. Мережу Інноваційні Релей Центри (далі ІРЦ) було створено починаючи з 1995 р. і донині вона є висококваліфікованим посередником між виробниками технологій та їх потенційними споживачами, місія якої полягає в тому, щоб підтримувати інновації і між-національне технологічне співробітництво з наданням широкого спектру спеціалізованих послуг. Зокрема, мережа ІРЦ, крім розміщення в Інтернеті інформації про технологію та його винахідника, будь-то фізична чи юридична особа, також супроводжує його на всіх етапах трансферу технологій; знаходить інноваційні рішення переважно для малих та середніх підприємств; сприяє технологічній кооперації, пошуку партнерів та підготовці бізнес-плану проекту; забезпечує компаніям доступ до результатів НДДКР; проводить маркетингові дослідження [9]. Не є винятком і допомога малим та середнім підприємствам у намаганнях взяти участь в рамкових програмах ЄС. Окрім цього, Європейська мережа підприємств налічує близько 600 організацій, які є контактними точками мережі в 50 країнах, 27 з яких – країни ЄС, чисельністю персоналу близько 4000 осіб.

Головними цілями Enterprise Europe Network є:

- створити інтегровану мережу послуг підтримки бізнесу, засновану на досвіді двох мереж з 270 Euro Info Centres (EIC) і 250 Innovation Relay Centres (IRC);
- збільшити синергію між усіма партнерами мережі з метою забезпечення інтегрованих послуг;
- покращити доступ малого та середнього бізнесу до послуг мережі за концепцією «No wrong door»;
- полегшити адміністративні процедури для учасників мережі;
- забезпечити професіоналізм та якість послуг.

Загалом у сучасній правовій науці виділяють такі принципи побудови мережі трансферу технологій [10].

Перший принцип полягає у добровільності учасників трансферу технологій. Найчастіше його застосування відбувається під час ухвалення рішення про участь у мережі будь-яким суб'єктом трансферу технологій, а також в подальшій співпраці суб'єктів мережі між собою, навіть при укладанні контрактів між собою. Це один із основоположних принципів побудови сучасної мережі трансферу технологій.

Другий принцип побудови ефективної мережі полягає у єдності. Даний принцип має імперативний характер, а тому бажано закріпити його в норматив-

ному акті локального характеру. Єдність повинна проявлятися зокрема в загальних цілях, єдиній структурі, загальних стратегіях розвитку, в єдиному форматі технологічних профілів і процедур. Цей принцип пов'язаний напряду із подальшою роботою мережі трансферу технологій. У разі його недотримання ефективна взаємодія в мережі постає під великим питанням, адже мережа – це складний механізм з великою кількістю суб'єктів, кожен з яких виконує свої завдання, а всі вони разом об'єднані в єдину систему, а тому все буде залежати від їх злагодженості.

Третій принцип базується на чіткому розподілі ролей та завдань між суб'єктами мережі. Цей принцип є необхідним для подальшого ефективного функціонування мережі, для розподілу функцій та сфер діяльності за її учасниками та відсутності їх дублювання між суб'єктами.

Четвертий принцип побудови ефективної мережі – це співпраця виключно з професійними суб'єктами, які розуміються на процесі трансферу технологій. В багатьох країнах світу в яких існує така мережа запровадження сертифікування учасників та проведення спеціалізованих семінарів для роз'яснення усієї специфіки роботи мережі.

П'ятий принцип – це достовірність інформації. З назви принципу стає зрозуміло, що учасник, який відповідає за наповнення сайту мережі, як правило, ним виступає координатор мережі, повинен викладати лише достовірну інформацію, з цією метою всім потенційним учасникам необхідно пройти спеціальний технологічний аудит і лише після нього заявник може стати сертифікованим учасником мережі.

Проаналізувавши загальні принципи побудови мережі трансферу технологій виникає необхідність їх співставлення з основними принципами забезпечення як національної безпеки, так і технологічної, які наведені в Законі України «Про основи національної безпеки України» в ст. 5:

- пріоритет прав і свобод людини і громадянина;
- верховенство права;
- пріоритет договірних (мирних) засобів у розв'язанні конфліктів;
- своєчасність і адекватність заходів захисту національних інтересів реальним і потенційним загрозам;
- чітке розмежування повноважень та взаємодія органів державної влади у забезпеченні національної безпеки;
- демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією держави та іншими структурами в системі національної безпеки;
- використання в інтересах України міждержавних систем та механізмів міжнародної колективної безпеки [3].

Після співставлення між собою принципів побудови мережі трансферу технологій та принципів забезпечення національної і технологічної безпеки простежується відповідність. Зокрема при побудові мережі трансферу технологій обов'язковим є дотримання принципів, вказаних в Законі України «Про основи національної безпеки України», та принципів створення мережі. Вказане в свою чергу дозволить виявляти небезпеку, яка може бути присутня в науково-технічній сфері та загрозувати інтересам національної і технологічної безпеки України.

Окрім цього, дотримання наведених принципів дозволить державі своєчасно та оперативно реагувати на ризики, які можуть загрозувати інтересам технологічної та національної безпеки.

Згідно з пп. 2, 4 ч. 1 ст. 7 Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій»: «Основними завданнями уповноваженого органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій є: забезпечення системного підходу до ведення реєстрів технологій та контролю за передачею майнових прав на технології та їх складові, створені за бюджетні кошти, узагальнення даних галузевих реєстрів технологій та звітів про всі роботи, пов'язані із створенням і використанням технологій та їх складових; виявлення, запобігання та припинення порушень у цій сфері» [8]. Окрім цього, пп. 5–7 ч. 3 ст. 7 цього ж Закону зазначає, що: «Уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій для виконання покладених на нього завдань: погоджує ввезення в Україну технологій, придбання яких передбачається за бюджетні кошти; погоджує трансфер технологій, створених чи придбаних за бюджетні кошти, юридичним особам, що зареєстровані в інших країнах, або фізичним особам – іноземцям або особам без громадянства та здійснює їх реєстрацію; веде реєстр технологій, створених чи придбаних за бюджетні кошти, здійснює облік та контроль за переданими технологіями» [8]. Однак існує ймовірність того, що контроль, який здійснює уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій може не повною мірою виконувати покладені на нього функції та завдання в разі, якщо створення мережі трансферу технологій відбудеться без участі або залученні його до процесу створення.

Висновки. Підводячи підсумки дослідження необхідно відмітити, що однією з головних загроз технологічній безпеці є розрізненість в однотипній діяльності різними установами та відсутність чіткої системності при підході до такого елементу інноваційної діяльності як трансфер технологій. Виділено декілька принципів побудови сучасної мережі трансферу технологій та їх співставлення з принципами національної безпеки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вікіпедія: Технологічна безпека [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%B5%D1%85%D0%BD%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%87%D0%BD%D0%B0_%D0%B1%D0%B5%D0%B7%D0%BF%D0%B5%D0%BA%D0%B0.
2. Стратегія національної безпеки України [Електронний ресурс] : затв. Указом Президента України від 26 трав. 2015 р. №287/2015. – Режим доступу: <http://www.rnbo.gov.ua/documents/396.html>.
3. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19.06.2003 №964-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2003. – №39. – Ст. 351.
4. Стратегия национальной безопасности США (февраль 2015 г.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://inosmi.ru/op_ed/20150213/226255885.html.
5. Яковюк І. В. Інноваційна стратегія: уроки для України [Електронний ресурс] / І. В. Яковюк // Право та інноваційне суспільство. – 2014. – №2 (3). – С. 7–15. – Режим доступу: <http://apir.org.ua/wp-content/uploads/2014/12/Yakoviyk.pdf>.
6. Минасян С. Мировой опыт принятия концепции национальной безопасности / С. Минасян // 21-й век. – 2006. – №2 (4). – С. 78–111.
7. Лукша О. Как работать с сетями трансфера технологий [Електронний ресурс] : практ. пособие / О. Лукша, Г. Пильнов, О. Тарасова, А. Яновский // Проект EuropeAid Наука и коммерциализация технологий. – 2006. – 140 с. – Режим доступу: <http://rasstc.ru/goods/2>.
8. Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій : Закон України від 14.09.2006 №143-V // Відом. Верхов. Ради України (ВВР). – 2006. – №45. – Ст. 434.
9. Козаченко В. Я. Сучасний стан мереж трансферу технологій за кордоном та проблеми їх розвитку в Україні / В. Я. Козаченко // Вісн. Нац. ун-ту «Львівська Політехніка». – Л., 2010. – №694. – С. 162–173.
10. Хаустов В. К. Трансфер технологій в інноваційних процесах України та Білорусі [Електронний ресурс] / В. К. Хаустов // Економіка і прогнозування. – 2012. – №2. – С. 24–34. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/econprog_2012_2_4.pdf.

REFERENCES

1. *Vikipediia: Tekhnolohichna bezpeka* (Wikipedia: Technological security), Elektronnyi resurs, Rezhym dostupu: http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%B5%D1%85%D0%BD%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%87%D0%BD%D0%B0_%D0%B1%D0%B5%D0%B7%D0%BF%D0%B5%D0%BA%D0%B0.
2. *Stratehiia natsionalnoi bezpeky Ukrainy: zatverdzhena Ukazom Prezydenta Ukrainy vid 26 travnia 2015 No. 287/2015* (The National Security Strategy of Ukraine: Ukraine Approved by the Presidential Decree of 26 May 2015 №287/2015) Elektronnyi resurs, Rezhym dostupu: <http://www.rnbo.gov.ua/documents/396.html>.
3. Pro osnovy natsionalnoi bezpeky Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 19.06.2003 No. 964-IV (On National Security of Ukraine: Law of Ukraine on 19.06.2003 №964-I), *Vidom. Verkhov. Rady Ukrainy*, 2003, No. 39, st. 351.
4. *Strategiya natsionalnoy bezopasnosti SShA (fevral 2015)* (The National Security Strategy of the United States (February 2015)), Elektronnyi resurs, Rezhym dostupu: http://inosmi.ru/op_ed/20150213/226255885.html/
5. Yakoviuk I. V. Innovatsiina stratehiia: uroky dlia Ukrainy (Innovation Strategy: Lessons for Ukraine), Elektronnyi resurs, I. V. Yakoviuk, *Pravo ta innovatsiine suspilstvo*, 2014, No. 2 (3), pp. 7–15 Rezhim dostupu: <http://apir.org.ua/wp-content/uploads/2014/12/Yakoviyk.pdf>.
6. Minasyan S. Mirovoy opyt prinyatiya kontseptsii natsionalnoy bezopasnosti (World Experience of Taking the Concept of National Security), S. Minasyan, *21-y vek.*, 2006, No. 2 (4), pp. 78–111.
7. Luksha O. Kak rabotat s setyami transfera tehnologiy : prakticheskoe posobie (How to Work with Networks of Technology Transfer: a Practical Guide), Elektronnyi resurs, O. Luksha G. Pilnov, O. Tarasova, A. Yanovskiy ; *proekt Europe Aid Nauka i kommertsializatsiya tehnologiy*, 2006, p. 140, Rezhim dostupu: <http://rasstc.ru/goods/2>.
8. Pro derzhavne rehuliuвання diialnosti u sferi transferu tekhnolohii 14.09.2006 No. 143-V (On State Regulation of Activities in the Field of Technology Transfer 14.09.2006 №143-V), *Vidom. Verkhov. Rady Ukrainy*, 2006, No. 45, st. 434.
9. Kozachenko V. Ya. Suchasnyi stan merezh transferu tekhnolohii za kordonom ta problemy yikh rozvytku v Ukraini (The Current State of Networks Technology Transfer Abroad and Problems of Development in Ukraine), V. Ya. Kozachenko, *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska Politekhnikha»*, L., 2010, No. 694, pp. 162–173.

10. Khaustov V. K. Transfer tekhnolohii v innovatsiinykh protsesakh Ukrainy ta Bilorusi (Transfer of Technology Innovation Processes in Ukraine and Belarus), V. K. Khaustov, *Ekonomika i prohnozuvannia*, 2012, No. 2, pp. 24–34, Rezhyim dostupu: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/econprog_2012_2_4.pdf.

Е. А. НОВИКОВ

младший научный сотрудник НИИ правового обеспечения инновационного развития
НАПрН Украины

СЕТЬ ТРАНСФЕРА ТЕХНОЛОГИЙ И ЕЕ ВЛИЯНИЕ НА ТЕХНОЛОГИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ (ОСНОВНЫЕ АСПЕКТЫ)

Политика государства в сфере национальной безопасности базируется на национальных идеалах и интересах, отечественном и зарубежном опыте. Национальная безопасность любого государства, в том числе и Украины, требует проведения комплекса мероприятий, направленных на обеспечение защищенности важных интересов человека и гражданина, общества и государства. Одним из основных критериев надлежащего функционирования системы технологической безопасности является трансфер технологий.

Ключевые слова: сеть трансфера технологий, трансфер технологий, технологическая безопасность.

E. A. NOVIKOV

Junior Research of the Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative
Development of National Academy of Law Sciences of Ukraine

NETWORK OF TECHNOLOGY TRANSFER AND ITS INFLUENCE ON TECHNOLOGICAL SECURITY (BASIC ASPECTS)

Problem setting. The key element of the national economy of Ukraine is national security. Besides national security to the forefront of today comes technological security and threats that associated with it.

Target of research. The aim of the article is the general research and analysis of existing networks of technology transfer as an important element of technological security.

Analysis of resent researches and publications. Questions of creation and functioning of the technology network of transfer are devoted research of national scientists as V. S. Lysenko, S. O. Yehorov, V. Ya. Kozachenko, P. V. Obodets, Ya. V. Zaika et al.

Article's main body. The state policy in the sphere of national security based on national ideals and interests, domestic and foreign experience. National security of any country, including Ukraine, needs to implement comprehensive measures aimed at ensuring the protection of important interests of man and citizen, society and state. One of the main criteria for the proper functioning of technology security is technology transfer. Technology transfer is the transfer of new technologies, know-how, technological equipment and scientific and technical knowledge from owner to the customer. An example of the functioning of reasonable technological security serve highly developed technological countries that try to restrict access to technology that could threaten national security. One of the major factors that threatens technology security – is imperfect mechanism of control for technology transfer that leads to an outflow of technologies abroad without proper monitoring, which, in turn, could threaten state security. To prevent the possible threats and improve mechanisms of technology transfer the developed countries create special agencies such as the network of technologies transfer Generally in modern legal science distinguish the following principles of network of technologies transfer: voluntary participants, unity, a clear division of roles and tasks between network entities, cooperation exclusively with professional entities, accuracy of information.

Conclusions and prospects for the development. Summing up of research should be noted that one of the main threats to technology security is in similar fragmentation of different institutions and the lack of a clear consistency in the approach to this element of innovation technology transfer. Highlight some principles of building a modern network technology transfer and their comparison with the principles of national security.

Key words: network technology transfer, technology transfer, technological security.